

Jeg kan ikke indrømme, at denne Forandring er grundet paa en rigtig, klar og bestemt Opfattelse af de finantske Forhold, men jeg vil derimod meget villig indrømme, og skal deri henholde mig til, hvad den høitærede Cultusminister sagde, at, naar her staaer Ordet „foreløbig“, saa er det ved dette som ved alle saadanne Ord noget Uklart, og naar man da søger nærmere Oplysning derom, saa vil man støde paa den Forklaring, som er givet igjennem Folkethingets Forhandlinger og igjennem Finantsudvalgets Betænkning. Jeg troer derfor, at de ærede Herrer, som ere imod denne Forandring, ikke behøve at gøre det til nogen utrykkelig Betingelse, at de Ord optages, da det ligger klart for Alverden, hvorledes vi forstaae det Ord „foreløbig“. Vi holde paa en klar og bestemt Udtalelse, og det andet Thing mere paa en dunkel, ubestemt og svævende, men det er ligegyldigt; thi naar man støder paa den ubestemte Udtalelse, saa vender man sig derhen, hvor man har den klare og bestemte, og der finder man da tilstrækkelig Forklaring af, hvad der forståes ved „foreløbig“.

Naar det er fremhævet af den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), at vi her have været saa overordentlig rundhaandede med vore Indrømmelser, at vi vel kunde vente, at Landstinget nu vilde gjøre denne ene Indrømmelse, saa maa jeg bemærke, at Landstinget har gjort saa overordentlig saa Forandringer i Finantsloven, og det Forandringer, der i Virkeligheden, forsaavidt man blot vaager over, at Rigtigheden af de Principer, der ligge til Grund for Forandringerne, ikke anerkjendes, ere saa ubetydelige, at jeg vilde finde det urimeligt, om man ikke vilde fastholde dem. Flere af disse Forandringer ere en ligesvem Berigtigelse, f. Ex., naar Ordet „Overstud“ er forandret til „Indtægt“, og med Hensyn til Skolepengene er der ogsaa skeet en rigtig Forandring. Jeg finder det saaledes ingenlunde usandsynligt, at Landstinget vil sige: det Lidet, vi forlange, maae vi fastholde, naar ikke vor Indflydelse aldeles skal tabes. Naar den ærede Rigsdags-

mand ligesom paa Landstingets Begne gav os Haab om, at det vilde gaae ind paa denne Forandring, da savner han dertil al Berettigelse (Winther: Jeg har heller ikke talt paa Landstingets Begne!). Ja, naar det var paa hans egne Begne, saa forekommer det mig, at hans Haab var overordentlig lidet begrundet. Det repræsenterer paa ingen Maade ubetydelige Summer, enten Finantsloven bliver færdig en Dag tidligere eller sildigere; skulde vi da nu udsætte os for, at Rigsdagen skulde komme sammen i det nye Aar for en Forandrings Skyld, som jeg virkelig ikke kan tillægge nogen stor Betydning? I det Sagens Vigtighed har gjort det nødvendigt for mig at udtale mig saa vidtløftigt, maa jeg meget opfordre alle dem, der ønske, at Rigsdagen kan sluttes til den af Conseilspræsidenten antydede Tid, til at stemme for Loven, saaledes som den er kommen fra Landstinget, og ikke stemme for noget Udbringingsforslag. Jeg troer, at alle vi, som have Sæde her, have en vis gjensidig Forpligtelse til at gennemføre de Bestemmelser, der ere udfødte af Landstinget, og netop denne gjensidige Forpligtelse til at holde over, at disse Bestemmelser blive gjort gjældende i det følgende Aar, forekommer mig at maatte sjerne den Betænkning, man kan have ved at tage Loven, som den foreligger, navnlig naar man vil betænke, at man ikke kan binde de kommende Rigsdage, om de vilde bevilge noget Mere, end der taar er bevilget. Jeg anseer imidlertid dette for at ville være saa yderst uheldigt, og stridende saa meget imod sund Fornuft, at jeg er overbevist om, at det aldrig her i Thinget vil komme dertil, men nogen anden Sikkerhed end den forudsatte sunde Fornuft hos Rigsdagen vil man dog ikke kunne have for, at den ikke skulde bevilge noget Mere, selv om ogsaa de i Landstinget udvoterede Bestemmelser vare blevne tilføiede. Jeg maa altsaa, som sagt, ansee det for overordentlig skadeligt, om man skulde reise her tilbage igjen i det nye Aar for en Sags Skyld, som jeg dog maa ansee for i Virkeligheden at være af saa overordentlig liden Betydning.